

РЕШЕНИЕ

№ 1284

гр. София, 01.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 34 състав,
в публично заседание на 16.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **1326** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 13, ал. 5 от Закона за социалното подпомагане (ЗСП).

Образувано по повод на жалба с вх. № 3216 от 30.01.2020г. по описа на Административен съд – София град (АССГ) депозирана от Г. М. Д., ЕГН [ЕГН] и С. В. Д. с адрес [населено място], [жк], вх. Г, ет. 3, ап. 7, срещу заповед № ЗСП/Д – С – КС/725 от 12.12.2019г., издадена от директора на ДСП – К. село, с която им е отказано предоставяне на еднократна помощ по реда на чл.17 от ППЗСП, потвърдена с решение №22РД06-0016 /16.01.2020г. на директора на РДСП-С.-град.

С жалбата се иска съдът да отмени оспорения акт като неправилен и незаконосъобразен, тъй като е постановен в нарушение на административно производствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Излагат се подробни съображения по съществуването на спора. В хода на съдебното производство жалбоподателят, редовно призован се представлява от адв.В., която поддържа жалбата и претендира разноски по делото. Депозира подробни писмени бележки.

Ответникът – директор на ДСП–К. село, редовно призован, не се явява не се представлява.

Съдът, след като прецени събраните доказателства, доводите на страните и

приложимия закон, прие за установено от фактическа страна следното:

С Решение №184 от 17.02.2016 г. от Център „Фонд за лечение на деца“, на основание чл. 3, ал. 1, т. 1, буква „а“ предложение второ и буква „е“ от Правилника за дейността и организацията на работа на Център „Фонд за лечение на деца“ и въз основа на предложение на Обществения съвет, документирано с Протокол №3/2016г. от проведено редовно заседание е определено да бъде отпусната сумата от 250 000 евро, необходима за осъществяването на лечение и костно-мозъчна трансплантация в Университетска клиника В.,Германия на К. С. Д..На основание чл. 3, ал. 3 от Правилника за дейността и организацията на работа на Център „Фонд за лечение на деца“ е определено да се заплатят транспортът в двете посоки и престоят на детето и един негов придружител.Издадена е заповед №95 от 25.02.2017г. от Център „Фонд за лечение на деца“, от която е видно,че на основание чл. 43, ал. 1 във връзка с чл. 3, ал. 1, т. 1, буква „а“ и ал. 3 от Правилника за дейността и организацията на работа на Център „Фонд за лечение на деца“ и въз основа на предложение на Обществения съвет, документирано с Протокол №2/2017 г. от проведено редовно заседание на 25.01.2017г., е определено да бъде подпомогнато организационно и финансово лечението на К. Д. със законни представители Г. М. Д. и С. В. Д.,както следва:1.Осъществяване на продължаващо оперативно лечение,което ще се проведе в Университетска болница Ф.,Германия,само с предоставяне на формуляр S2, съгласно правилата за координация на системите за социална сигурност.2.Транспорт на детето и негов придружител в двете посоки и престой на детето и един негов придружител в [населено място],Германия.На 12.08.2018г. К. С. Д. е починал в [населено място].

Със заявление-декларация с вх. №ЗСП/Д-С-КС/725 от 31.08.2018 г. до директора на дирекция „Социално подпомагане“ - К. село г-жа Г. М. Д. е поискала да ѝ бъде отпусната еднократна помощ по реда на чл.17 от ППЗСП за покриване на разходи за дневни за проведеното лечение на сина ѝ К. С. Д. в чужбина за периода от 21.03.2016 г. до 31.07.2017г.Към подаденото заявление-декларация за отпускане на еднократна помощ на основание чл.17 от ППЗСП,жалбоподателката Г.Д. е приложила медицински удостоверения,от които е видно,че детето К. С. Д. е било на стационарен престой в Университетска клиника Ф., университет Г. за периода: от 07.04.2016 г. до 08.04.2016 г.; от 20.04.2016 г. до 13.06.2016 г.; от 16.06.2016 г. до 17.06.2016 г.; от 25.11.2016 г. до 26.11.2016 г.; от 15.12.2016 г. до 30.12.2016 г.; от 30.01.2017 г. до 01.02.2017 г.; 14.02.2017 г. до 20.02.2017 г.; от 25.02.2017 г. до 10.03.2017 г.; от 24.03.2017 г. до 20.04.2017 г.; от 09.05.2017 г. до 16.05.2017 г.; от 06.07.2017 г. до 05.09.2017 г. Приложени са фактури за наем на апартамент, както и писмо от Център „Фонд за лечение на деца“, с което по повод писмо на г-жа Д. до Фонда от 06.04.2017г., я уведомяват, че тъй като съпругът ѝ е започнал работа в Германия, а съгласно немското законодателство, ако един член на семейството работи и е осигурен, то той осигурява здравно всички останали членове на семейството и за Фонда нормативно не е възможно да отпусне исканите средства за транспорт и престой и устен превод. След получаване на писмените отговори и преценка на предоставените документи, е изготвен социален доклад, в който е направено предложение да не се отпуска помощ на основание чл. 17 от ППЗСП,тъй като не е спазено условието на чл. 17, ал. 1 от ППЗСП - извършеното лечение не е за сметка на бюджета на Министерството на здравеопазването. С оглед гореизложеното е издадена

заповед №ЗСП/Д-С-КС/725 от 12.11.2018г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ - К. село,с която на г-жа Г. М. Д. е отказана еднократна помощ по реда на чл.17 от ППЗСП с мотив: „Не е спазено условието на чл. 17, ал. 1 от ППЗСП - лечението на детето К. е осъществено с представяне на формуляри S2 и е изцяло със средства от бюджета на Национална здравноосигурителна каса".Административният орган е преценил, че не са налице условията за отпускане на социална помощ по реда на чл. 17 от ППЗСП.На 03.12.2018г. г-жа Г. М. Д. е обжалвала издадената от директора на дирекция „Социално подпомагане“ - К. село заповед пред директора на Регионална дирекция за социално подпомагане-С.-град по реда на АПК.Директорът на Регионална дирекция за социално подпомагане-С.-град се е произнесъл с решение №22-РД06-0289 от 17.12.2018 г., с което жалбата на г-жа Д. е отхвърлена и заповед №ЗСП/Д-С-КС/725 от 12.11.2018г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“- К. село.С Решение №7196 от 22.11.2019г. на Административен съд- София-град заповед№ЗСП/Д-С-КС/725 от 12.11.2018г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ - К. село, потвърдена с Решение №22-РД06-0289 от 17.12.2018г. на директора на Регионална дирекция за социално подпомагане - С.-град, е отменена,като са дадени конкретни указания на административният орган.Преписката е върната на директора на дирекция „Социално подпомагане“ - К. село за ново произнасяне при съобразяване с мотивите,изложени в съдебното решение.Във връзка с решение №7196 от 22.11.2019г. на Административен съд - София-град от дирекция „Социално подпомагане“ - К. село са преразгледали случая на семейство Д..Изготвен е социален доклад, в който е отразено, че заявлението-декларация за отпускане на помощ по чл. 17 от ППЗСП е подадено от родителите на детето К. Д.,което към датата на подаване е починало,тоест те се явяват негови наследници,а не негови представители.В доклада е направено предложение помощта да не бъде отпусната, тъй като не е спазена разпоредбата на чл.14 ал.2 от ЗСП.Със заповед №ЗСП/Д-С-КС/725 О от 12.12.2019г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ - К. село,на г-жа Г. М. Д.-като наследник на сина й К. С. Д. е отказана еднократна помощ по реда на чл. 17 от ППЗСП.Същата е обжалвана и потвърдена решение №22РД06-0016/16.01.2020г. на директора на РДСП-С.-град.

По приложение на правото.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Заповедта е издадена от компетентен орган. Съгласно чл. 13, ал.2 във вр.ал.1 от ЗСП, социалните помощи се отпускат със заповед на директора на дирекция "Социално подпомагане" или от упълномощено от него длъжностно лице след преценка на всички данни и обстоятелства по молбата.

Отказът за удовлетворяване на молбата на жалбоподателите е постановен от компетентен административен орган предвид разпоредбата на чл. 13 от Закона за социално подпомагане.Същият е обективиран в заповед с изложени мотиви за отрицателното произнасяне - правно основание и фактическа обосновка на постановения индивидуален административен акт.

При издаване на изричния отказ са спазени установените

административно-производствени правила в производството по издаване на акта. Неоснователни са твърденията на оспорващите, че административният орган не се съобразил с указанията на съдът и е налице хипотезата за отмяна на акта на основание чл.177 ал.2 от АПК, обратно на твърдяното в жалбата изпълнени са указанията на съдът за конституиране като страна в производството и двама родителите на К. Д.. Ответникът е изследвал всички фактите и обстоятелствата по отпускане на еднократна помощ за лечение в чужбина по чл.17 от ППЗСП на К. Д.. Тези факти са били съотнесени законосъобразно към приложимия материален закон-Закона за социално подпомагане. С постановяване на изричен отказ по молбата на жалбоподателите административният орган е спазил материалноправните разпоредби. Съгласно чл. 17, ал.1 от ППЗСП/ст.ред/, "На лицата, получили разрешение за лечение в чужбина от Министерството на здравеопазването за сметка на бюджета му, могат да се отпускат еднократни помощи за покриване на разходите за дневни и квартирни за тях, техните придружители и донори, когато те не са включени в стойността на отпуснатата сума за лечение." Съгласно чл. 17, ал.3, "В зависимост от момента на подаване към заявление-декларацията се прилагат: т.1 преди провеждане на лечението - копие от: буква а/, разрешение за лечение в чужбина, издадено от Министерството на здравеопазването; съгласно ал.3, т.2 след завръщане в страната се представя същия документ. С издаването на административният акт с който К.Д. е изпратен на лечение в чужбина със средства на ФЛД, които е второстепенен бюджетен разпоредител при МЗ е възникнало субективното право К. Д. да получи този вид социална помощ, но това право по своите характеристики е непрехвърлимо и поради тази причина не може да се наследи. Някои от имуществените права и задължения не могат да бъдат предмет на наследствено правоприемство, тъй като са принадлежат на наследодателя пожизнено или са неразривно свързани с неговата личност. Непрехвърлимо субективно право е правото на социална помощ предвид разпоредбата на чл. 14, ал.2 от Закона за социално подпомагане, която гласи, че правото на социална помощ е лично. Това нормативно разписано правило се основава на спецификата на това право като строго индивидуално държавно подпомагане със средства в пари и/или в натура, които допълват или заместват собствените доходи до основните жизнени потребности или задоволяват инцидентно възникнали потребности на подпомаганите лица и семейства по смисъла на чл. 11 от ЗСП, което изисква изследване за всеки конкретен случай на предпоставките на чл. 12, ал.2 от посочения нормативен акт. Социалната помощ се отпуска с оглед личността на лицето, подало молба за такава помощ и цели задоволяване на неговите лични жизнени потребности и на семейството му. Видно от приложената към делото молба-декларация от родителите на К. Д., към момента на подаване на молбата същия е бил починал. Специалното правило на чл. 14, ал.2 от ЗСП сочи за изключително личния характер на правото на социална помощ, със смъртта на лицето се погасява правото на получаване на тази социална помощ. Подобно нормативно решение за непрехвърлимост на имуществени субективни права законодателят е въвел относно правото на издръжка и правото на пенсия. В този смисъл жалбоподателите могат да претендират за получаване на социална помощ само на лично основание, а не като наследници на починалото им дете. Правото да се получи целевата помощ за лечение в чужбина по чл.17 от ППЗСП е лично непрехвърлимо право и принадлежи само на лицето, което е адресат на административния акт, с който му е била отпуснатата помощ за лечение в

чужбина.Законово гарантираното му право на социално подпомагане предполага изпълнение на кумулативните условия на чл. 12, ал.2 от ЗС на лично основание, а не пътя на наследственото правоприемство.Предвид изложените съображения съдът счита подадената жалба за неоснователна .

Мотивиран от изложените съображения и на основание чл. 172 във вр.с чл. 173 от АПК съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. М. Д. и С. В. Д. с адрес [населено място], [жк], вх. Г, ет. 3, ап. 7, срещу заповед № ЗСП/Д – С – КС/725 от 12.12.2019г., издадена от директора на ДСП – К. село, с която е отказано предоставяне на еднократна помощ по реда на чл.17 от ППЗСП.

Съдебното решение не подлежи на обжалване не подлежи на касационно обжалване на основание чл.13 ал.7 от ЗСП.Препис от съдебното решение да се изпрати на страните.

съдия: